

1

De ramen van grand café Ijsbrand waren beslagen. Net was de zoveelste bui met slagregens bedaard. Opeens waren er binnen overal vrije tafeltjes. Vijf minuten eerder waren ze allemaal bezet. Silke Erenhuis zat aan het raam, vlakbij de ingang. Ze was een vrouw van begin vijftig, met dik, steil, donkerblond haar dat ze in een gewoontegebaar uit haar gezicht streek.

Ze keek naar de plas water bij de paraplubak en het spoor van voetstappen langs de bar de zaak in. Straks mijn paraplu niet vergeten, dacht ze.

Ook zij had snel willen afrekenen om tussen de buien door naar de auto terug te lopen, maar ze had zich bedacht. Waarom zou ze zich haasten? Er lag toch geen werk te wachten? Er was toch geen enkele afspraak? Ze had toch een zee van tijd?

Ze bestelde bij de serveerster een kop koffie ter afsluiting van de lunch.

‘Of nee, geen koffie!’ corrigeerde ze. ‘Doe maar lekker jullie ijscoupe cappuccino...’

Want, dacht ze, als dit dan toch voorlopig de laatste keer is dat ik me een lunch met Ijsbrands beroemde clubsandwich kan permitteren, dan moet ik het ook mooi afsluiten. Wég met het gewone bakje Hollandse koffie. Wég ook met ‘gezond’ en slanke lijn.

Onder dat motto had ze trouwens óók al een glas wijn gedronken... En straks dus de weelde van romig vanille-ijs met een toren van slagroom, waarover brandende koffielikeur.

Troost heb ik nodig, dacht Silke concluderend, en meteen moest ze er inwendig een beetje om lachen. Het neerslachtige gevoel van daarnet leek nu het benoemd was minder zwaar te drukken.

Maar ik b en toch ook zielig?, dacht ze. Het  s toch ook een verschrikkelijke teleurstelling? Een beetje verwennen mag wel eens. Dat moet ik mezelf gunnen. En ik moet me er dit keer nu eens n et voor schamen. Geen spijt krijgen. Want het is een soort therapie. Een therapie voor mentaal herstel. Zoals dieren de tijd nemen om hun wonden te likken. En een wond is het.

Ze keek naar de minuscule stroompjes die de regendruppels vormden op het raam.

En na vandaag ga je gewoon weer klanten werven, sprak ze zichzelf in stilte bemoedigend toe. Vanmiddag op je gemak de Gouden Gids doorspitten. En neus maar lekker op internet. Bel wat mensen. Het is er echt weer voor. Het zal knus zijn met de regen tegen de dakramen. Elk weldenkend mens zit op zo'n dag tevreden binnenshuis. Wie weet belt er wel iemand die klant bij me wil worden.

Toch zuchtte ze. Stom, stom, stom, dacht ze voor de zoveelste keer. Eigen schuld dikke bult. Ik had het kunnen weten, en wat erger is: ik w st het. Ik was gewaarschuwd. En een gewaarschuwd mens telt voor twee. Maar kop op, dit zal me niet meer overkomen. Een ezel stoot zich in het gemeen niet tweemaal aan dezelfde steen. Ik heb er vandaag gewoon weer een heleboel bijgeleerd...

Moest dat eigenlijk, dat bijleren, als vierenvijftigjarige? Had ze intussen niet al

verschrikkelijk veel geleerd? Van het leven, van de tegenslagen, van alles wat mis was gegaan? En was het nu wel het juiste moment voor een peptalk? Het was tenslotte nog amper twee uur geleden dat de directeur van het bedrijf tegen haar zei dat ze betalingsmoeilijkheden hadden. 'We kunnen geen cent meer uitgeven. Jij hebt gelukkig nog geen kosten gemaakt, is het niet?'

Nee, kosten had ze nog niet gemaakt, maar ze had wel tijd ingepland. Op minstens twee maanden werk had ze de opdracht geschat. Een paar mogelijke andere klanten had ze afgehouden. Ze was niet op wervingstocht naar nieuwe opdrachtgevers gegaan. Het was tenslotte een droomopdracht! Een dikke productenbrochure, een paar uitgebreide handleidingen en een reeks advertentieteksten schrijven. Haar eerste echte grote klus, voor een gerenommeerde onderneming nog wel. Het ware werk, op niveau, met heuse werklunches, de glamour van...

'Hé, jij bent toch Silke?'

Silke schrok op. Bij de ingang stond een vrouw met een half in elkaar geklapte druipende paraplu.

'Ja, je bent Silke! Je achternaam weet ik niet meer, maar we zaten bij elkaar in de klas op het Rembrandt-college. De eerste vier klassen, toen verhuisde ik. Je bent het, ik herken je gezicht!'

In een flits herkende Silke de vrouw. Ze stond al half op. De stoel viel bijna omver, ze kon hem nog net grijpen. 'Maud!' riep ze. 'Maud Zwarteboer! Hoe bestaat het!'

Ze stonden tegenover elkaar. Met grote ogen namen ze elkaar op. Het leek Silke of ze een levende karikatuur voor zich zag van haar vroegere schoolvriendin. Of die zich voor de jaarlijkse toneeluitvoering had geschminkt met rimpels, wallen en kraaienpoten, en haar haren had geverfd. Zou ze zelf ook zo'n karikatuur zijn geworden?

'Hemel, het moet zo'n kleine veertig jaar geleden zijn dat we samen op school zaten,' riep ze uit. 'Hoe is het mogelijk dat je me herkende!'

'Evenhuis!' riep de andere vrouw uit. 'Ik weet opeens je achternaam weer.'

'Nee, Erenhuis,' corrigeerde Silke automatisch.

'Pardon!' klonk het luid achter hen. Het was de serveerster, die het brandende ijs op tafel wilde zetten.

'Zo, jij hebt zeker iets te vieren,' zei Maud. 'Dat ziet er fantastisch uit.'

Wat je vieren noemt, dacht Silke. 'Kom even bij mij aan tafel,' nodigde ze uit.

'Ja, dat doe ik graag. Leuk...' Ze maakte een gebaar met de paraplu. 'Even wegbrengen...'

Silke keek naar het brandende ijs. Maud Zwarteboer, dacht ze. De beste van de klas met gymnastiek. Won op sportdag bijna alle prijzen. Sterk en atletisch. Kon de strakste spijkerbroeken aan... En ik zit hier dubbeldik ijs te eten. Na een clubsandwich. Ik, met mijn dikke billen...

Maud manoeuvreerde zich tussen de stoelen bij een andere tafel door om tegenover Silke te gaan zitten. 'Meid, wat vind ik het fantastisch dat ik je ontmoet!'

Slank was ook zij bepaald niet meer. Wel soepel in haar bewegingen. Het leek alsof de stoelen plaatsmaakten voor haar, in plaats van dat zij de stoelen verzette.

‘Ben je nog altijd zo goed in sport?’ vroeg Silke. En zonder een antwoord af te wachten: ‘Weet je nog dat we destijds met onze spijkerbroeken aan in bad gingen, zodat ze naar de vorm van je lichaam krompen?’

Maud schaterde het uit.

‘Ja! Wat een idioten. Je kon amper ademen in zo’n kring. Het sneed in het kruis. Ik moest om de haverklap plassen.’

‘Maar doe je nog aan sport? Vertel eens. Als je het niet erg vindt, eet ik eerst mijn...’

‘Ja, natuurlijk, laat ’m niet langer wachten. Maar voor ik op dreef raak, want ik ben nog altijd een echte kletstante, kun je me iets van de lunchkaart aanbevelen?’

Ook Maud bleek jong te zijn getrouwd. Ze had nog net haar opleiding tot tandartsassistente afgemaakt, maar het vak nooit in de praktijk gebracht. Zo ging dat maar al te vaak destijds, constateerden de twee vrouwen, met een gezicht alsof ze het zelf niet geloofden. Als je maar een diploma had, dat was indertijd het motto... In noodgevallen kon je dan het geld verdienen dat normaal gesproken je echtgenoot inbracht, terwijl jij thuis zorgde voor de kinderen en de huishouding.

Maud had twee dochters en een zoon gekregen. Haar charmante en veelbelovende echtgenoot bleek

onverbeterlijk vreemd te gaan. Daarom was ze van hem gescheiden. Wegens de bezoekenregeling van de kinderen was ze onder de grote rivieren blijven wonen, hoewel ze er in tegenstelling tot haar ouders nooit had geaard. Nu haar ouders waren overleden, en de kinderen volwassen waren, was ze teruggekeerd naar de stad van haar jeugd.

‘Ik woon in die nieuwe wijk aan de andere kant van de spoorbaan, het bevalt me geweldig.’

‘Ik? Je woont alleen?’

Maud keek Silke met een speciaal lachje aan.

‘Ik woon met Hanneke. Mijn vriendin. En levenspartner.’

‘Ah,’ zei Silke. Ze hield de coupe scheef en lepelde het laatste beetje eruit. ‘Dat kan. Natuurlijk, waarom ook niet. Maar nu weet ik nog steeds niet of je nog altijd zo goed bent in sport.’

Maud lachte. ‘Welnee, joh. Ik heb sinds mijn trouwjurk geen sportshirtje meer gedragen. Maar genoeg over mij. Nu jij. Vertel, wat doe je, waar woon je?’

‘Wat voor werk jij doet, heb je nog niet verteld,’ merkte Silke op.

‘Ik ben doktersassistente in de praktijk van Hanneke. Ze is huisarts, zie je. Ze is pas op latere leeftijd gaan studeren. In haar studietijd leerden we elkaar kennen. Idiote jaren, vol emotie en bewustwording, maar het voert te ver om daar nu op in te gaan. We besloten samen verder te gaan. In de praktijk waarin Hanneke kwam te werken, viel haar liefde voor mij niet goed. En ik wilde altijd al terug

naar hier. Nou, en zo'n nieuwbouwwijk is de kans bij uitstek voor een vestiging. We wonen er nu bijna een halfjaar, vandaar. Maar nu jij, Silke.'

De serveerster zette voor Maud de beroemde clubsandwich neer.

'Wat een kanjer!' riep Maud uit. 'Logisch dat die duur is. Maar vooruit, een vrouw moet zichzelf regelmatig met een kleine luxe verwennen, vind je niet?' Ze trachtte Silke over te halen ook een wijntje te nemen.

'Nee, echt, ik geen wijn meer. Koffie graag. Of thee, doe maar thee.'

Ze lachte omdat Maud de clubsandwich van alle kanten bekeek, niet wetend hoe de torenhoge stapel toast, kip, bacon, sla en tomaat soldaat te maken. Resoluut trok ze opeens de houten prikkers eruit. Ze zette het mes erin en bekommerde zich er niet om dat het een chaos op haar bord werd.

'Vertel nou,' zei ze grinnikend, met de vork halverwege haar mond. 'Je weet toch nog wel hoe nieuwsgierig van aard ik ben?'

Silke nipte van haar thee. Nieuwsgierig? Maud wist altijd opwindende roddels! Maar dan moest Maud natuurlijk ook nieuwsgierig van aard zijn! Kijk uit, die roddels kwamen ergens vandaan.

Het was oppassen geblazen bij wat ze vertelde. Ze had al te vaak spijt gehad van haar openheid. Dat Maud en zij veertig jaar geleden schoolvriendinnen waren geweest, wilde toch niet zeggen dat ze nu meteen maar haar hele verleden op tafel hoefde

leggen? De grote lijn van haar leven was voldoende. Zakelijk, zonder uitweidingen of emoties.

Maud maakte opeens drukke gebaren met mes en vork. 'Laat ik dit zeggen,' zei ze nog voor ze een hap nam, 'bloednieuwsgierig, ja, dat ben ik nog altijd.' Ze nam een hap. 'Maar ik heb geleerd mijn mond te houden. Vroeger kletste ik alles door. Nou, daar zullen ze mij niet meer op betrappen. Ik heb aan den lijve ondervonden hoe vreselijk het is als je onderwerp van roddelpraat bent. Door de acties van mijn ex deden over ons gezin de wildste verhalen de ronde. Of dat pijn deed! En later beleefde ik dat nog eens opnieuw toen Hanneke en ik met ons partnerschap naar buiten kwamen. Ze hoefden me echt niets meer te leren over de zwijgplicht toen ik de opleiding assistente in de huisartsenpraktijk volgde... Ik had een harde leerschool gehad.'

'Maar nieuwsgierig ben je gebleven..., ' zei Silke aanmoedigend.

Maud legde even haar bestek neer. 'Ja, nieuwsgierig ben ik gebleven. Hoewel geïnteresseerd een beter woord is, besef ik nu. Weet je, ik houd van levensverhalen. Op onze leeftijd hoor je die. Levensverhalen zijn vaak specialer en indrukwekkender dan boeken of films. Ze geven me steun. Ze troosten me. Ik weet daardoor weer dat ieder mens van onze leeftijd zijn koffertje met slechts en goeds meezeult.'

Silke lachte. 'Maar dat verhaal zou veel te lang worden! Zoveel tijd heb ik vanmiddag nou ook weer niet, hoor...'

‘Net als ik.’

‘We moeten gewoon straks een afspraak maken om een andere keer verder te praten, vind je niet?’

‘Oké,’ zei Silke. De voor- en nadelen van een hernieuwde kennismaking flitsten door haar heen. Een leuke kant was dat er iemand op het toneel was verschenen met wie ze herinneringen kon ophalen.

Haar ouders waren jaren geleden overleden. Ze was het nakomertje geweest. Er waren maar weinig mensen ‘van vroeger’ over, ook tantes en ooms leefden niet meer. Met haar gepensioneerde broer belde ze regelmatig. Op verjaardagen en met kerst spraken ze elkaar. En sinds kort mailde ze met haar zus van tweeënzeventig in Australië. Ze vond beiden zulke oude mensen! Wat gemeenschappelijke herinneringen betreft, ze waren van een andere generatie.

En contact met oud-klasgenoten? Tja, dat was verwaterd. Zonder er spijt over te voelen, had ze hen uit het oog verloren. Die schooltijd was zo lang geleden. Er waren talloze nieuwe kennissen en leuke vrienden en vriendinnen voor in de plaats gekomen.

Maar een afspraakje met Maud hoefde niet te verplichten tot meer... Als ze uitgepraat waren, konden ze gewoon weer elk hun eigen weg gaan.

‘Leuk,’ zei ze dus. ‘Dat doen we.’

Opeens realiseerde ze zich dat Maud Eelco, haar eerste echtgenoot, moest hebben gekend.

‘Raad eens met wie ik eeuwen geleden getrouwd ben geweest? Nee, natuurlijk kun je dat niet raden. Met Eelco.’

'Eelco...?'

'Van de schoolvereniging.'

'Ja! Ik weet het! Populaire slungel met bril. Hij had lang haar, dat hij met zo'n hoofdbeweginkje uit zijn gezicht hield.'

Ze deed het precies na.

'Je moet onder de indruk van hem zijn geweest!'

'Nou en of. Hij had lef met dat lange haar. Alle jongens hadden van die